

20

2410

Φ Α Ν Α Τ Ι Κ Α

Δημήτρης Τσιπλακούλης

[καθηγητής φυσικής αγωγής]

Η ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΛΑΡΙΣΑ

φωτ.: Βασίλης Ντάμπιλης

Γεννήθηκα στη Λάρισα, το πατρικό μου είναι στη Νίκαια. Μεγαλωμένος σε μία αγροτική περιοχή είχα την τύχη να ζήσω ανέμελα παιδικά χρόνια μέσα στη φύση και να χαρώ τη μοναδική απόλαυση

των παιδιών ολοήμερα παιχνίδια ποδοσφαίρου, ποδηλασίες, εξερευνήσεις, ξενοισιά. Τη Λάρισα τη γνώρισα από μικρός, όταν ερχόμουν με τον πατέρα μου. Θυμάμαι, όταν κατέβαινα στο κέντρο κυρίως της πόλης, παρατηρούσα ότι ο βηματισμός ήταν γρηγορότερος - στο χωριό το βήμα ήταν πιο αργό. Σταδιακά κατάλαβα τον ορισμό της πόλης και τους ρυθμούς της.

Αργότερα ήρθα στη Λάρισα για το γυμνάσιο, το ιδιωτικό σχολείο του Μπόκαρη. Τότε στη Νίκαια το σχολείο του Μπόκαρη είχε παράδοση. Μέσα από την καθημερινή διαδρομή, οδός Φαρσάλων, Βασιλέως Κωνσταντίνου (οδός Παναγούλη), Κούμα, γνώρισα πολλές αλλαγές που έγιναν στο κέντρο της πόλης. Πολυκατοικίες, ξενοδοχεία, καταστήματα. Κοντά στο σχολείο ήταν το Ολυμπιάκι που κόρταινε περιστασιακά την πείνα μας. Και οι τρεις παλιοί κινηματογράφοι που μας ταξίδευαν, Παλλάς, Βικτώρια, Ολύμπια.

Ακολούθησε ένα διάστημα απουσίας από την πόλη για μια δεκαετία περίπου. Σπούδές στη Αθήνα, στρατιωτική θητεία, διορισμός στην Πύλο Μεσσηνίας στη Μέση Εκπαίδευση, ως καθηγητής φυσικής αγωγής. Στην Αθήνα, όντας μέλος της χορευτικής ομάδας του κεντρικού Λυκείου των Ελληνίδων, αλλά και μέλος στο σωματείο Ελληνικοί χοροί της Δώρας Στράτου, είχα την τύχη να ασχοληθώ πιο συστηματικά με την πολύμορφη μουσική και χορευτική παράδοση του τόπου μας. Από το 1986 επέστρεψα στη Λάρισα και διδάσκω στη μέση εκπαίδευση σε σχολεία της πόλης και παρακολουθώ τις εξελίξεις στα εκπαιδευτικά θέματα. Τα παιδιά μας έχουν αλλάξει. Ως εκπαιδευτικοί οφείλουμε να αντισταθούμε σε κάθε τι ευτελές έστω και αν αυτό υπαγορεύουν τα σύγχρονα πρότυπα και παράλληλα με το ήθος οφείλουμε να καλλιεργήσουμε μια αισθητική που συνάδει με την ιστορία μας και την παράδοσή μας.

Επιστρέφοντας στη Λάρισα, διαπίστωσα την περιορισμένη πολιτιστική δραστηριότητα σε σχέση με την Αθήνα. Κυρίαρχο φωτεινό σημείο το θεσσαλικό θέατρο. Ήταν το σημείο αναφοράς για όλους του θεατρόφιλους. Θυμάμαι τις υπέροχες παραστάσεις του, τη γεμάτη φρεσκάδα σκηνοθετική επιμέλεια του Κ. Τσιάνου στις αρχαίες τραγωδίες, χρησιμοποιώντας πολλά στοιχεία της ελληνικής παράδοσης, όπως τα κουτάλια του χορού "κόνιαλη" από την Καππαδοκία, τη νυφιάτικη караγκούνικη φορεσιά για

φωτ.: Βασίλης Ντάμης

την Ηλέκτρα. Υπήρχε τότε μεγάλος ενθουσιασμός και σταθερό κοινό που παρακολουθούσε τις παραστάσεις του.

Το 1986 ανέλαβα το Λύκειο των Ελληνίδων της Λάρισας θυμάμαι την πρώτη συνάντηση και γνωριμία στο σπίτι της κ. Θ. Ζητωνούλη τη σημερινή πρόεδρο του Λυκείου Ελληνίδων με την τότε πρόεδρο του Λυκείου κ. Κ. Μεσσήνη. Εκείνη την εποχή η Λάρισα ήταν πιο μικρή και ξεχώριζαν τα πρόσωπα που εθελοντικά πρόσφεραν στα κοινά, στην περίπτωση αυτή στον τομέα του πολιτισμού.

Κινούμενος προς την κατεύθυνση παρέμβασης στα πολιτιστικά δρώμενα της Λάρισας, το Λύκειο Ελληνίδων παρουσιάζει αξιόλογες παραστάσεις στο Κηποθέατρο και είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη η ανταπόκριση του κόσμου. Κορυφαίες παραγωγές του Λυκείου Ελληνίδων ήταν οι παραστάσεις με θέματα Έλληνες και εποχές, τα Χάλκινα πνευστά της Μακεδονίας, ο Κύκλος της ζωής στη Θεσσαλία, τα Χοροχρώματα. Όλες αυτές οι παραστάσεις προβλήθηκαν ολοκληρωμένες από την ελληνική τηλεόραση (ΕΤ3) και έτσι ακούστηκε ο πολιτιστικός παλμός της Λάρισας σε όλη την Ελλάδα, αλλά και σε όλο τον απόδημο Ελληνισμό με το δορυφορικό πρόγραμμα. Παρόμοια η Λάρισα "ταξίδεψε" πολιτιστικά με το Λύκειο Ελληνίδων σε πολλές γωνιές της γης, Ελβετία, Ιταλία, Γαλλία, Ισπανία, Αμερική. Κοινή συνισταμένη όλων εκείνων οι οποίοι πιστεύουν στην ιδέα του Λυκείου των Ελληνίδων είναι η συνειδητοποίηση ότι μέσα από την κοινή αγάπη και το σεβασμό στην παράδοσή μας, μας δίνεται η ευκαιρία να βγούμε από την απομόνωση και την εσωστρέφειά μας, να γίνουμε συμμετοχικοί, να συνεχίσουμε το λαϊκό πολιτισμό.

Η Λάρισα αν και αποκτά την εικόνα μιας σύγχρονης πόλης - με κυρίαρχο σημείο αναφοράς πλέον το αρχαίο θέατρο - ωστόσο στερείται πολλών πολιτιστικών αγαθών. Είναι απορίας άξιο πώς μια πόλη με τέτοια οικονομική, κοινωνική, και πολιτιστική ανάπτυξη δεν διαθέτει ένα αξιόλογο κλειστό θέατρο. Βέβαια θα αποκτήσει σύντομα (;), αφού κατασκευάζεται ένα σύγχρονο θέατρο στις πρώην εγκαταστάσεις του ΟΥΗΛ. Είναι ένα θετικό βήμα. Έπρεπε όμως από καιρό να γίνουν και άλλα παρόμοια. Ένα Κηποθέατρο δεν επαρκεί για να καλύψει τις ανάγκες για παρουσίαση διαφόρων πολιτιστικών δραστηριοτήτων.

Η Λάρισα την τελευταία δεκαετία έχει αλλάξει με την εγκατάσταση κυρίως πληθυσμού που προήλθε από εσωτερική ή εξωτερική μετανάστευση.

Οι Λαρισαίοι έχοντας αποδεχθεί αυτή την αλλαγή οφείλουν να διατηρήσουν την πολιτιστική τους ταυτότητα και ιδιαιτερότητα. Πρέπει να δοθεί προσοχή κυρίως από τους ιπσορείς της εκπαίδευσης στη διδασκαλία μαθημάτων τοπικής ιστορίας και παράδοσης. Η επικοινωνία με το παρελθόν θα μας βοηθήσει να πορευθούμε στο μέλλον. Προς το παρόν θα συνεχίσω να παρακολουθώ την πολιτιστική κίνηση, να διοργανώνω ή να συμμετέχω σε βραδιές αυθεντικού παραδοσιακού χορού και τραγουδιού, πάτε στο Νικόδημο, ή στα περίχωρα της Λάρισας, να σχεδιάζω παραστάσεις με το Λύκειο Ελληνίδων, να περιδιαβαίνω στους πεζοδρόμους της, να πίνω καφέ με τους φίλους μου στις πλατείες της, να κάνω βόλτες με την οικογένειά μου στην όχθη του Πηνειού, στο Αλκαζάρ και να ελπίζω ότι θα αξιωνθώ να πραγματοποιήσω τα πιο πολλά απ' όσα ονειρεύομαι.